І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 227. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 8-го ГРУДНЯ 1966 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 8, 1966 No. 227. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Середа, 7-го грудня, 1966

В АМЕРИЦІ

ДЖЕЙМС Е. ВЕББ ЗАЯВЛЯЄ, що всі видатки на космічну програму оплатяться, хоч дехто твердить, що шкода коштів на те, щоб висилати астронавтів на Місяць. Джеймс Вебб — це голова Крайової Аеронавтичної і Космічної Адміністрації. Він твердить, що з космічних дослідів значно скористають такі ділянки, як медицина і різні промисли та ще інші ділянки, а висилання астронавтів на Місяць — це тільки частина космічної програми. Космічна програма дасть здобутки, які варті будуть 83 більйони долярів річно для всієї людности світу.

СЕНАТОР МЕК ГОВЕРН ЗАЯВЛЯЄ, що президент Джансон поборює голод в світі своїми промовами, а не ділами. Сенатор демократ із Південної Дакоти, який був директором агенції Харчі для Миру за президента Джана Ф. Кеннеді, — Джордж Мек Говерн, твердить, що Джансон нічого не робить в тому напрямку, щоб мати якийсь вплив на змагання між щораз більшим числом населення у світі і щораз меншими запасами харчів для того населення. Конґрес признав на боротьбу проти голоду 7.4 більйона дол., але Департамент Рільництва призділив на цю ціль тільки 1.6 більйона дол.

ГЕНЕРАЛ МЕКСВЕЛЛ Д. ТЕЙЛОР ЗАЯВЛЯЄ, що в 1967-му році будуть добрі вигляди на те, щоб можна було почати мирові переговори на те, щоб припинити війну у В'єтнамі. Він твердить що недоцільно є почати переговори занадто, бо воно не мало б жадного успіху. Генерал Тейлор — це колишній голова Об'єднаних Шефів Штабу, а після того, як емеритований генерал був американським амбасадором у Південному В'єтнамі. Він заявив, що ЗДА мусять наперед добре вдарити у В'єтнамі, а після того зможуть початися переговори з комуністичним противником.

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, що популярність президента Джансона зменшується. Переведені опитування Луїсом Гаррісом стверджують, що тепер тільки 43 відсотки опитуваних схвалюють політику Джансона, а місяць тому 54 відсотки були вдоволені з політики Президента. Треба пригадати, що в січні 1966 ро року 67 відсотків опитуваних підтримували політику Президента. Цікаве, що тільки 42 відсотки опитуваних підтримують Президента у В'єтнамі. Під час конференції в Манілі число прихильників Джансона піднеслося до 49 відсотків, а пізніше воно знов обнизилося, коли опитувані пізнали, що ця конференція нічого не дала для справи миру.

СТРИМУЮТЬ ФЕДЕРАЛЬНУ ДОПОМОГУ шістьом шкільним округам і одному коледжеві в південних стейтах тому, що вони не виконали зарядженъ в справі об'єднання шкіл, в яких мали б навчатися разом білі і чорні учні, згідно з законом про громадянські права з 1964-го року. Ці шкільні округи є в таких стейтах: Міссісіпі, Південна Кароляйна, в Аркенсо та один коледж в Аркенсо. Секретар Здоров'я, Виховання і Добродійности Джан В. Гарднер заявив, що наказав припинити федеральну допомогу, бо згадані округи відмовилися виконати закон.

У СВІТІ

КОМУНОКИТАЙСЬКЕ РАДІО ТВЕРДИТЬ, що американські воєнні кораблі затопили в затоці Тонкіну нібито на китайських прибережних водах шість китайських рибальських кораблів, при чому згинуло 17 китайців і 29 було ранених. З американського боку заявлено, що немає коментарів до китайської комуністичної пропаганди.

В ІНДОНЕЗІЇ РОЗПОЧАВСЯ ПЕРЕД ВІЙСЬКОВИМ ТРИБУНАЛОМ новий політичний процес: оскарженим є віце-маршал летунства Омар Дані, один із безпосередніх учасників комуністичної змови, що довела була до невдачного державного перевороту 1 жовтня 1965, при чому вбито шістьох видатних індонезійських генералів. Омар Дані признався, що знав про плян перевороту, але заперечив, наче б він змагав до зміни режиму президента Сукарна. Сама роля Сукарна у тому перевороті досі дуже неясна. Недавно військовий трибунал засудив на смерть кол. міністра закордонних справ д-ра Субандріо за згоду, щоб Комуністичний Китай постачав тайком зброю змовникам-комуністам.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗРОСЛО число безробітних до 216.000. Безробіття позначилось головно в стальному і вугільному промислі, а також у Баварії. Однак у Західній Німеччині є кругло один мільйон чужинецьких робітників, а досвідчених фахових робітників все ще бракує.

НОВА „ВЕЛИКА КОАЛІЦІЯ" в ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ПЛЯНУЄ зміну конституції, маючи, між іншим, на увазі піднести вимогу, що малі партії можуть дістати доступ до парляменту тільки тоді, коли здобудуть мінімум 10% всіх голосів, а не, як є дотепер, 5%. Таким чином християнські демократи і соціял-демократи хочуть протидіяти доступові до парляменту таких малих партій, як Вільно-демократична партія та Національ-демократична партія, які закидають нацистські симпатії.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД ДІСТАВ ЗГОДУ від шістьох своїх господарських союзників із так званої „Організації сімох зовнішніх" на заходи щодо приступлення до Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку). До „сімох зовнішніх" належать Британія, Данія, Швеція, Норвегія, Швайцарія, Портуґалія і Австрія, а до Европейської Економічної Спільноти Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ. Всі „сім зовнішні" сподіваються, що їх також приймуть до Европейської Економічної Спільноти, якщо дістанеться туди Британія, і що тоді ціла Західня Европа буде економічно зорганізована та одностайна.

ПІСЛЯ СТРАШНОЇ ПОВЕНІ В ІТАЛІЇ 4 листопада ц. р. створилось багато міжнародних організацій допомоги, зокрема кілька таких американських комітетів. Сенатор Клейборн Пелл, демократ з Ровд Айленду, де живе сильна італійська національна група, зайнявся з'єднанням усіх отаких американських допомогових комітетів та скоординуванням допомогової акції. Найважливішою справою є приміщення 10.000 родин, що стали бездомними, та врятування безцінних скарбів культури — книжок і пам'яток мистецтва — понищених повінню, а також відремонтування багатьох історичних будинків великої архітектурної вартости.

Президент Джансон повідомляє, що кошти війни збільшилися на коло $10 більйонів

Остін, Тексас.— Президент Джансон заявив на пресовій конференції 6-го грудня, що видатки на війну у В'єтнамі в цьому фінансовому році, який скінчиться 30-го червня 1967, збільшилися на $9 до $10 більйонів в порівнянні з цією сумою, яку передбачувано в бюджеті. Внаслідок цього видатки на оборону збільшилися на $9 до $10 більйонів і винесуть не $57, як передбачалося, а $67 або $68 більйонів. Цілий федеральний бюджет на цей фінансовий рік становитиме не $117 більйонів, а $127 більйонів. Одночасно Президент заявив, що він не рішився, чи збільшувати прибуткові податки, щоб покрити дефіцит і відмовився спекулювати на цю тему, бо ще немає потрібних даних про ріст економіки, які він сподівається дістати аж коло 1-го січня 1967 р. Президент нараджується зі своїми дорадниками над справою бюджету на цей фінансовий рік, що скінчиться 30-го червня 1967, і над бюджетом на новий рік 1968, який пічнеться 1-го липня 1967. В нарадах з Президентом беруть участь: секретар оборони Роберт МекНамара, заступник секретаря Сайрус Р. Венс, члени Об'єднаних Шефів Штабу та дорадник Президента Волт В. Ростов. У висліді цих нарад встановлено в загальному висоту оборонних видатків, але подробиці цих видатків ще незнані, бо Президент ще не знає, які нові роди зброї будуть потрібні, і скільки фондів треба буде на їхню продукцію. Здогадуються, що видатки на оборону в 1968-му році винесуть коло $75 більйонів. Появилися вістки, подані розвідкою,що СССР збільшує свої зусилля над продукцією протиракетної зброї, і тому ЗДА знову зактуалізували і в себе проблему продукції подібної зброї. Продукція протиракетної зброї вимагала б нових коштів в сумі коло $30 більйонів. Але в політичних колах спекулюють, що Президент хоче в цій справі зачекати, поки не буде докладніших вісток про совєтські поступи в цій ділянці і поки не будуть дальші технологічні поліпшення в ділянці протиракетної зброї. Президент має видати зарядження в справі продукції нової офензивної зброї, головним чином нових ракет для підводних човнів, щоб вони могли проберитися через ворожі підводні оборонні лінії.

Айзенгавер поручає редукцію американських збройних сил в Европі

Париж. — Колишній президент і колишній головний командант збройних сил Атлантійського Союзу (НАТО) Д. Д. Айзенгавер заявив у своїй статті в паризькому виданні „Ню Йорк Геральд Трибюн", що Америка могла б зредукувати свої збройні сили в Европі — без наражения її безпеки — до сили одного корпусу з двома дивізіями, із скріплюванням артилерії та розвідчих частин. Айзенгавер додав, що таку редукцію наземних збройних сил можна б перевести тільки під умовою, що Західня Европа стояла б далі під безпереривним американським „атомовим парасолем". В Европі є тепер шість американських дивізій. За найпершими коментарями американської преси — та заява Д. Д. Айзенгавера збентежила европейських альянтів Америки з Західньої Европи, особливо західньо німецьких державних мужів.

Президент відзначив сержанта Морської Піхоти Роберта О'Мереллі Медалею Чести

Остін, Тексас. — Президент Джансон 6-го грудня відзначив найвищим військовим відзначенням Медалею Чести 23-річного сержанта Морської Піхоти Роберта О'Меллі за геройську поставу у В'єтнамі. Присутній був батько цього героя Джан, губернатор і сенатор із Тексасу, секретар оборони Роберт МекНамара та шефи Об'єднаних Штабів. Батько відзначеного героя має п'ятеро дітей, в тому чотирьох синів, які всі зголосилися до служби в Морській Піхоті. В своїй промові Президент зазначив, що він з подивом дивиться на цього героя, який виявив таку погорду до смерти під час небезпеки в присутності ворога. Сержант О'Меллі скочив до окопу, в якому були вороги і сам вбив вісьмох з-поміж них та врятував життя своїм товаришам зброї. Президент заявив, що тільки те може дати вияснення такої гордої постави молодого героя, що він добре розумів, що справа, за яку він боречься, є святою справою. Президент натякнув у своїй промові, що вчинок цього героя є належною і переконливою відповіддю тим, які користуються із привілеїв протестувати проти війни, і одночасно дозволяють іншим гинути в їхній обороні. Президент сказав, що війна у В'єтнамі ведеться за такі ідеали, які гідні є найвищого геройства, на яке здобувся відзначений молодий герой.

В Шикаґо відбулися курс, збори і прийняття УНСоюзу

Шикаґо (Н. Н.) — Останній кінець тижня в цьому місті можна оправдано назвати союзовим. До Шикаґа завітали заст. гол. предсідника і керівник рекордового відділу Володимир Сохан та гол. секретар Ярослав Падох, які перевели в днях 2 і 3 грудня короткий організаційно - секретарський курс для секретарів і організаторів УНСоюзу. В дні 3. грудня пополудні в домі „Левів" відбулися організаційні збори Округи з осідком в Шикаґо, а в вечері того дня, в залі „Лайонс", відбувся святочний союзовий бенкет. Курс відкрив голова Округи Микола Олеск, який вказав на конечність постійного вишколу союзових діячів, щоби могли успішно змагатися з аґентами чужих асекураційних товариств. Після того він представив обласного організатора Володимира Гіряка й просив його перебрати адміністрацію керівництво цього дводенного курсу. Доповідали на курсі згадані два члени Екзекутиви УНСоюзу з Джерзі Сіті та заступник гол. предсідника інж. Степан Куропась і обл. організатор В. Гіряк. Курс вміщав в собі питання теоретичні й практичні та широку дискусію після кожної доповіді. Доповіді й дискусія тривали в день майже до півночі. Відвідало курс понад 50 осіб, злебільша секретарів, предсідників і організаторів 21 Відділів Округи. Предметом організаційних зборів Округи був стан Округи та її діяльності ще не виконаний плян участи в цьогорічних заходах для значного збільшення кількости членства УНСоюзу.

(Продовження на 4-ій стор.)

Британійський міністер закордонних справ прилетів до Ню Йорку в справі Родезії

У тому часі, як англійський міністер закордонних справ Джордж Брави був в дорозі до Ню Йорку, щоб представити Об'єднаним Націям справу Родезії, прем'єр Родезії Існ Смит повернувся до Сейлсбері із своєї „морської зустрічі" з британським прем'єром Вільсоном. Опісля він відкинув кінцеві пропозиції Вільсона щодо налагодження кризи.

Об'єднані Нації. — Британійський міністер закордонних справ Джордж Брави прилетів в середу 7 грудня ц. р. до Ню Йорку, щоб особисто звітувати на Раді Безпеки Об'єднаних Націй про невдачу всіх спроб британського уряду осягнути мирного порозуміння з біло-расистським урядом африканської Родезії. Прем'єр того біло-расистського уряду Існ Сміт відкинув компромісову розв'язку проблеми, що її британський прем'єр Гаролд Вільсон запропонував у тіснних переговорах з ним протягом наприкінці минулого тижня на кружляку „Тиґр" в порті Ґібральтару. Британійський уряд пропонуватиме Об'єднаним Націям, щоб вони проголосили загальний економічний бойкот Родезії, однак водночас британійський уряд злас собі справу, що коли Південно - африканський Союз, де також існує біло-расистський режим, не повинується тому бойкотові, то на цьому може більше потерпіти британійська торгівля з цілою південною Африкою, ані ж Родезія, яка дістаємо від Південно-африканського Союзу все найпотрібніше для себе, з чого особливо стосується газоліни. Дотеперішні господарські санкції проти Родезії не підважили біло - расистського режиму Існа Сміта, який спирається на 220.000 білих в Родезії, проти 4-ох мільйонів чорних автохтонів, відсунених від впливу на долю країни. Існ Сміт погоджується на зміну конституції, яка в принципі допускала б ступнево чорних до адміністрації, але не погоджується на тимчасове скасування родезійської державности, що її проголошено в листопаді мин. року проти волі Британії.

ЗДА втратили загалом 438 літаків над Північним В'єтнамом

Сайгон. — В останніх кількох днях американське летунство втратило 11 літаків над Північним В'єтнамом, при чому 8 машин втрачено у масовому налеті 5 грудня ц. р., коли то 85 американських бомбардувальних бомбили околицю північно-в'єтнамської столиці Ганою, а при дальші машини комуністи збили наступного дня. Таким чином втрати американського летунства в діях проти Північного В'єтнаму дійшли до 438 літаків. З уваги на те, що у протилетунській обороні Північного В'єтнаму щораз більше заангажовані совєтські літаки типу МІҐ і совєтські ракети, керовані радаром, американське командування у Південному В'єтнамі поновило вимогу, щоб можна було збомбардувати північно - в'єтнамські летовища, які дотепер були з політичних міркувань „не доторкальні", та щоб з Америки прислано ракети, які перебивають так звану радарну стіну. Північно - в'єтнамська пропаґанда подає куди вищі американські летунські втрати, схоплюючи цифри з фантазії. Американське воєнне звідомлення повідомляє про великі шкоди, заподіяні комуністам отими останніми налетами проти військових складів, мостів, залізничих сполук, водних барж, протилетунських становищ і газолінових цистерн в найближчій околиці Ганою, чи пак навіть на його передмістях.

371 Відділ УНСоюзу в Нюарку, відзначив Золотий Ювілей

Ірвінґтон. — В суботу, 3 грудня, тут в Українському Народному Домі при 140 Проспект Авеню відбувся бенкет для відзначення 50-річчя Товариства Запорозька Січ", 371 Відділу УНСоюзу в Нюарку. Бенкет розпочав вступним словом секретар відділу Юліян Баранюк, вітаючи присутніх та згадуючи коротко історію і розвиток Відділу на протязі довгих років, при чому згадав і основноположників відділу, яких вшановано вставанням з місць. Головну промову виголосив голова відділу мгр. Іван Оверко, накресливши тернистий шлях наших перших поселенців у цій країні. Він згадав і про ті тяжкі обставини, в яких був заснований УНСоюз, а відтак тяжку працю при закладанню нових Відділів. Привітав на бенкеті голову радний УНС Степан Гаврищ в своїй промові багато уваги присвятив розвиткові Союзу за останне десятиріччя. Нагороди відділу за працю секретаря Відділу Юліяна Баранюка, який вже 28 років жертвенно працює на тому посту для розбудови Союзу. Для характеристики цієї праці інформував, що Відділ початково мав 16 членів, а тепер має 316 і є на другому місці цієї нюарської округи. Рівнож згадав і про віддану працю голови відділу мгр. Івана Оверка, який вже 13 років очолює цей Відділ.

У мистецькій частині був виступ молодих пластунів Юрія Гнатова і Петра Голика, які на акордеонах віддали мелодії українських пісень. Відтак був виступ бандуристів під проводом проф. Романа Левицького і Володимира Юрковича, які при звуках бандур відспівали три пісні.

Бенкет - Вечерок приготовив спеціяльний Комітет, до якого входили пані: Марія Геруєс як голова, Евгенія Шипрка, Людмила Музика, Катерина Кропивницька і Анна Стасіцька як члени.

За християнським звичаєм бенкет розпочато молитвою, яку провів С. Лозинський а закінчив молитвою проф. Михайло Добош.

Підготовний Комітет для скликання СКВУ заповідає наради

Ню Йорк. — З канцелярії Українського Конгресового Комітету Америки інформують, що в найближчі понеділок і вівторок, 12 і 13-го грудня, відбудуться в Торонті, в Канаді, чергові наради Підготовного Комітету Пан-Американської Української Конференції (ПАУК) для скликання Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), який, згідно з внесеним уже рішенням, має відбутися в листопаді 1967-го року в Ню Йорку. Підготовний Комітет складається із очолюваної президентом Комітету Українців Канади о. прелатом д-ром Василем Кушніром Програмової Комісії з осідком у Вінніпеґу та Організаційної Комісії, яку очолює екзекутивний віце-президент УККА Йосип Лисогір з осідком в Ню Йорку. Програмова Комісія вже виконала поважну частину своєї праці, приготовивши проєкти закликів, маніфестів і резолюцій. Після остаточного затвердження цих проєктів Підготовним Комітетом, що й є головним предметом найближчих нарад, повинна б уже початись інтенсивна організаційна праця Організаційної Комісії. До Організаційної Комісії належать: Йосип Лисогір, який її очолює, пані Олена Лотоцька, д-р Матвій Стахів, ред. Ігнат Білинський, ред. А. Драган, д-р Вол. Душник та д-р Вол. Михайлів. Вони й візьмуть участь у нарадах в Торонті.

Екзекутива УККА радитиме цієї п'ятниці

Ню Йорк. — Цієї п'ятниці, 9-го грудня, тут відбудуться чергові місячні наради Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки. Наради Екзекутиви будуть попереджені нарадами Публікаційної Комісії о год. 6-ій вечора того ж дня. Попереднього дня, в четвер 8-го грудня, має відбутися засідання Консолідаційної Комісії, покликаної Екзекутивою для налагодження тих суперечностей, які виникли на недавньому 9 Конгресі та були причиною того, що ОДВУ та деякі інші з наших угруповань відмовилися від участи в керівних органах УККА, залишаючись в його організаційній системі.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ПОШАНУВАННЯ ПІОНІРІВ ДВОХ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ В ШИКАҐО

Шикаґо. — В найближчу неділю, 11 грудня 1966 р., в приміщенні Української Православної Церкви св. Петра й Павла, при 9211 Савт Евелон Ст. Шикаґо-Бирнсайд, відбудеться спільними заходами заходами двох місцевих Відділів УНСоюзу ч. 33 і 176, Сестрицтва Пресвятої Богородиці та Товариства ім. Тараса Шевченка, святочний бенкет, на якому двом піонерам УНСоюзу Степанові Зелінка і Василеві Зелінка, і активним членам обох Відділів, будуть врочисто вручені пам'яткові золоті годинники УНСоюзу. До участи в бенкеті запрошені інж. Степан Куропась, заст. гол. предсідника, та проф. Мирон Куропась, гол. радний УНСоюзу. Святковий комітет обох Відділів подбав про багату програму свого свята.

ФРАНКІВСЬКИЙ ВЕЧІР У БАЛТИМОРІ

Балтимор, Мд. У найближчу суботу, 10-го грудня, тут у приміщеннях „Самопомочі" при 239 С. Бродвей, відбудеться „Франківський Вечір" із доповідями проф. Василя Лева про „Автобіографічний елемент у творах Івана Франка" та мґр Лесі Храпливої на тему „Іван Франко і діти". Вечір, що його влаштовує 337-ий Відділ Українського Народного Союзу при протекторатові місцевого Відділу УККомітету, почнеться о год. 7-ій вечорі.

ВШАНУВАННЯ ІВАНА ФРАНКА.

Буенос Айрес, (М. Д.) — Заходами Міжорганізаційного Комітету влаштовано 20-го листопада о год. 16-ій величаву маніфестацію для вшанування пам'яті Івана Франка, та 150-ліття проголошення Н езалежности Арґентіни. Згадана Маніфестація відбулася в місцевості Віжа Караса, на розі, де починається вулиця, що має назву Іван Франко, де рівнож находиться бронзова плита з погруддям Великого Каменяра.

В цій маніфестації взяли участь місцеві організації як С. У. Молоді та Пласт в однострях та своїми прапорами, при участі міської дут орхестри, яка відіграла кілька маршів та національні гимни Арґентіни та України. З промовами виступали голова УЦР п. В. Іваницький та інтендент міста Лянус полковник А. Ціралі, доповідь про Івана Франка виголосив секретар Просвіти п. О. Балук.

ЗОЛОТІ ЧАШІ УЧНЯМ УМІ

Ню Йорк. — В неділю, 27 листопада афіша Карнеґі Гол (Ню Йорк) була оздоблена десятьма світлинами студентів, які виграли перші нагороди в змаганнях, організованих Музичною Виховною Радою стейту Ню Джерзі. Тут же сповіщалося про їхній фортепіяновий концерт. Серед нагороджених — двоє учнівУкраїнського Музичного Інституту Америки (УМІ) — Ляля Щербак (кляса Галини Клим) і Юрій Осадца (колишній учень О. Чипак, а тепер — Л. Горницького), які з успіхом брали участь у концерті та дістали золоті чаші.

ВИКЛАДИ УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНОЗНАВСТВА НТШ

Історично - Філологічний Факультет У. У. при НТШ відновлює чергові виклади біж. семестру в суботу, 10. грудня 1966, в залі НТШ, 302 Вест 13 вулиця в Ню Йорку. Проф. А. Москаленко викладатиме про „Історію Геродота і найдавніші відомості про землі, що лежать навколо Києва". З черги проф. д-р К. Кисілевський виголосить виклад на тему „Характеристика української літературної мови". Вхід на виклади є вільний.

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА В СТЕЙТОВІМ УНІВЕРСИТЕТІ В НЮ ПОЛЦ, Н. Й.

Ню Полц. — Заходами місцевого Українського Клюбу влаштовано в бібліотеці стейтового університету виставку української історії, літератури, і мистецтва. Відкриття виставки відбулося 28 листопада і вона триватиме до половини січня ц. р. Під час офіційного відкриття інж. архітект Тит Гевринк виголосив доповідь про українську церковну архітектуру і після доповіді відбувся концерт української народної пісні і прийняття. Бібліотека відкрита в будні дні від год. 8.30 ранку до 10 веч., в суботи від 8.30 до 5 по пол. і в неділі від 2 по пол. до 10.30 ночі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Перемир'я у В'єтнамі

Американське та південнов'єтнамське командування, з одного боку, і комуністичне, з другого, погодились проголосити на Різдво й Новий Рік воєнне перемир'я, разом на вісім днів. Америка делікатно, але рішуче відкинула суґестію Папи Павла VI використати Різдвяний час для проголошення довшого перемир'я, яке створило б сприятливу атмосферу для рішення — не відновлювати воєнних дій і засісти за конференційний стіл.

Однак, навіть таке коротке перемир'я міжнародні чинники й американська преса зустріли назагал прихильно. Тому, що ініціятива до цьогорічного перемир'я вийшла від комуністів, генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант добачив у цьому „проблиск надії" на зміну настроїв по комуністичному боці, і це буцімто, як твердили деякі коментатори, вплинуло навіть на рішення У Танта прихилитися до бажань Генеральної Асамблеї і залишитися на своєму пості. Переконливішим є твердження деяких кореспондентів з В'єтнаму, що комуністична ініціятива щодо перемир'я мала на увазі виключно пропаґандивну ціль: ось, мовляв, ми гуманніші, ніж американські аґресори та їхні сайґонські пахолки...

Як і кожна справа в світі, справа перемир'я у В'єтнамі має „дві сторони" — добру і погану. Ніхто у світі не може рекомендувати війну, як принцип, особливо ж таку криваву і для автохтонного населення нищівну, а для американців непопулярну, як війна у далекому В'єтнамі. Річ тільки в тому, щоб не проголошувано, як антитезу війни — „мир за всяку ціну", і щоб такою ціною не стали свобода в'єтнамського народу та престиж Америки. Якби восьмиденне перемир'я могло протягнутись на необмежений час, то, пригадуючи деякі прецеденси, навіть така тимчасова, пасивна й неконструктивна розв'язка проблеми може бути кращою за продовжування війни. Таким прецеденсом було ізраїльсько-арабське перемир'я. Хоч яке воно непевне, хоч яка напружена ситуація на Середньому Сході, хоч як широко оте перемир'я відкрило дорогу прикордонним „інцидентам" з убитими й раненими, із частенькими скаргами до Ради Безпеки Об'єднаних Націй та алярмами про загрозу світовому мирові, все ж 17 років панує на Середньому Сході розмірний спокій, перерваний тільки в 1956 році на короткий час так званою Синайською воєнною операцією Ізраїлю проти Єгипту, яку теж швидко закінчено перемир'ям. І в тому перемир'ї Ізраїль, як і його арабські сусіди, мав змогу жити своїм життям. Ще яскравішим прикладом добродійства бодай воєнного перемир'я, як не миру, є Корея. Виконуючи обіцянку, дану виборцям, Д. Д. Айзенгавер довів у липні 1953 року до перемир'я з північнокорейськими комуністами. Після різних внутрішньополітичних перипетій у Південній Кореї таки устабілізовано демократичний устрій, а розвиток господарства так швидко пішов уперед, що вона стала неначе взором для інших далекосхідніх країн. Замирившись з Японією і увійшовши в союз з групою південноазійських та далекосхідніх антикомуністичних держав, Південна Корея має нині 40.000 свого війська на протикомуністичному фронті у Південному В'єтнамі і користується повагою в усьому азійському світі.

Темною сторінкою воєнного перемир'я є те, що віроломний противник ламає його при кожній нагоді і використовує для підвищування свого воєнного потенціялу. Минулого року під час різдвяного перемир'я комуністи порушили його 188 разів. Америка, послухавши поради своїх пацифістичних союзників, продовжила перерву в бомбардуванні Північного В'єтнаму до 37-ох днів. Єдиним практичним наслідком такого миролюбного жесту було те, що Ганой спокійно відремонтував усі свої зруйновані шляхи та мости, збудував сіть підземних сховищ і перекинув до Південного В'єтнаму коло 6.000 реґулярного війська. А протягом усього часу воєнного перемир'я, коли американська й південнов'єтнамська преса і радіостації припинили воєнну пропаґанду, щоб не порушувати „мирової атмосфери", комуністи ще більше посилювали антиамериканську пропаґандивну нагінку, раз-у-раз запевняючи, що мир у В'єтнамі може настати лише на базі максимальних комуністичних вимог: викинення американців з азійського континенту та опанування комуністами всього В'єтнаму.

Американське командування слушно вибрало середню дорогу: воякам слід дати на Різдво і Новий Рік перемир'я, але воно не може протягатись на довший час, якщо комуністична сторона не хоче замирення. Нема ніяких познак, що цьогорічне перемир'я наблизить у В'єтнамі кінець війни. Гуманізм не є арґументом, що промовляє до комуністів. Вони розуміють тільки мову сили. Комуністи ще не прийшли до переконання, що війна їм не виплачується і що вони ніяк її не можуть виграти. Тому війна триватиме там і в 1967 році.

ЗАКЛИК
ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ПРО ВІДЗНАЧЕННЯ 50-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Українці поза Рідним Краєм!

В огні й бурі революції 1917 року, що розвалила „тюрму народів" Російську Імперію, Український Народ відновив і розпочав відбудовувати свою державу. Народ, виконуючи заповіти Тараса Шевченка, прагнув воскресити приховані в глибині душі незабутні традиції козацької й ще давнішої княжої доби — жити вільно й самостійно.

7 (20) березня 1917 року з волі українського громадянства створилася Українська Центральна Рада, як виразник державних прав України. Український Національний Конґрес, скликаний у днях 5-8 (18-21) квітня 1917 р., мандат Центральної Ради потвердив. Поповнена представниками війська, селян і робітників, а також національних меншин, Центральна Рада стала першим українським парляментом.

Розпочалася боротьба за право бути українському народові Хазяїном Домовитим на своїй землі. Російський Тимчасовий Уряд у Петрограді, у руках якого була ще адміністрація в Україні, політичні російські партії, російське військо та більшість національних меншин стали проти нас. Коли в червні 1917 р. переговори з Тимчасовим Урядом не дали належних наслідків, Центральна Рада в Першому Універсалі до українськаго Народу проголосила: „однині самі будемо творити наше життя".

Урядування Генерального Секретаріяту, що його настановила Центральна Рада, відбувалося в нечувано важких обставинах: дезорганізація фронту, частина України під ворожою окупацією, більшість української території становить запілля з мільйонами здеморалізованого війська, яке перешкоджало будь - якій організаційній праці, розладжувався транспорт, господарський нелад поглиблювався. Проте, творчий розмах нової української нації в тих обставинах і умовах будує армію, творить власну адміністрацію, провадить глибоку організаційну працю, щоб вивести нашу країну й народ із хаосу.

Упав Тимчасовий Уряд, і владу в Росії захопили большевики. Центральна Рада Третім Універсалом 7 (20) листопада 1917 року проголосила Українську Народну Республіку, встановила державні кордони, призначила вибори до Українських Установчих Зборів, вирішила припинити війну й укласти мировий договір із Центральними Державами. Большевицька влада визнала Українську Народну Республіку, як незалежну державу, а одночасно оголосила цій молодій Республіці війну. І ця війна України з Московщиною, що почалася 4 (17) грудня 1917 року, триває й дотепер.

Четвертим Універсалом 9 (22) січня 1918 року Центральна Рада проголосила світові, що Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною Вільною Суверенною Державою Українського Народу".

Цим актом завершився перший період будування Української Держави, що розпочався в 1917 році. А 22-го січня 1919 року Трудовий Конґрес України в Києві, поповнений представниками із Західніх Земель, довершив будову самостійної Соборної Української Народної Республіки.

Таким тернистим шляхом поступало відродження української державности, боротьба за незалежність України. Безліч жертв поклав український народ на тому шляху й багато зусиль у впертій ,невблаганній боротьбі мусять також покласти й наші наступники. Україна має багато ворогів, але через це утворилась і скріпла єдність народу і його прагнення стати господарем на своїй землі.

Не забуваймо, що Україна вийшла на світову арену тоді, коли майже ніхто в світі не знав, що таке Україна, коли ніхто не хотів визнати її самостійною державою, а український народ — окремою нацією. А тепер навіть вороги мусять з Україною рахуватися. Україна перестала бути для світу фікцією, „видумкою", а стала країною, яка боролася й бореться за свою волю з окупантами.

Українська держава окупована тепер ворогом, але вона була визнана, як суверенна держава, багатьма державами світу. Україна дійшла того тільки завдяки своїй упертій, безкомпромісовій боротьбі, що її розпочала 50 років тому. Боротьба була одним з найголовніших чинників, що створили українську націю в новітньому розумінні.

Ми, члени українських парляментів — Центральної Ради (УЦР), Трудового Конґресу (ТКУ), Установчих Зборів (УУЗ), Української Національної Ради (УНР ЗО-УНР), Сойму Карпатської України (СКУ), вибрані вільними голосами на рідній землі, та Українських Урядів, звертаємося до українського громадянства із ЗАКЛИКОМ:

1 Віддати найглибшу пошану пам'яті лицарів і мучеників великої української ідеї, що життя своє поклали за свою віру в цю ідею. вони стали прикладом для наступних поколінь. „Шлях визволення кожної нації густо кропиться кров'ю . . . чужою й своєю рідною. Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає. Вона нагадує про не закінчене діло й кличе до провадження його".

2. Урочисто, гідно й одностайно відзначити час від 1-го березня 1967 року до 31-го березня 1968 року, як ювілейний рік, улаштовуючи урочисті академії, наукові доповіді, музично-вокально-літературні фестивалі а де можна — маніфестаційні походи.

З московсько-большевицькою окупацією український народ ніколи не погоджувався й не погодиться. Джерело зміцнення наших сил лежить у тому. що привело до того об'єднання, спільна воля та дія всіх активних сил нації в її боротьбі за державність. Українська державність має стати нашою живою ідеєю.

(Закінчення на стор. 3)

Степан Куропась

СОБОРНІ ЛИЦАРІ
ДО 50-РІЧЧЯ КИЇВСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

Багато українців не лише з молодшого, але й старшого покоління не знають як слід історії визвольних змагань, зокрема не розрізняють двох українських військових формацій — Українських Січових Стрільців (УСС) і Січових Стрільців.

Про наших УСС'ів написано багато статтей і книжок, не раз відзначувано їх ювілеї, але про СС'ів або як їх ще інакше зовуть Київських Стрільців, на жаль,літератури обмаль. Збірною публікацією про цю прекрасну військову формацію є книжка „Золоті Ворота".

Київські Січові Стрільці — це перша українська військова формація, створена двома братами з-над Дніпра і з-над Дністра. Ні УСС'и, ні Синя чи Сіра дивізії такими не були. Київські Січові Стрільці мали в своїх рядах полонених австрійської армії, а в тім числі й УСС'ів — отже українців з Галичини, і українців з Великої України, які по розвалі імперії Романових вступали до Корпусу Січових Стрільців.

З нагоди 50-річчя Української Національної Революції належить не лише зібрати ввесь матеріял, потрібний для Історії СС'ів, але і видати чи перевидати його.

У вільному світі мало є людей, які про такі речі дбають. Український уряд в екзилі — УНРада на фінансові засоби бідна. Її колишній президент, д-р Степан Витвицький, так і помер би у злиднях, якби, на щастя, не мав родини, яка ним опікувалася. А нового президента ще нема. То хто ж має подбати, щоб зберегти в історії славні діла „Тих що впали"?

Багато СС'ів вже при житті не залишилось: 50-річчя історії забрало їх з собою. По них лишився згаданий вище альманах „Золоті Ворота", виданий колись у Львові. З огляду на цензуру польської окупаційної влади, не всі матеріяли з історії СС'ів в тому альманаху вміщено. Зокрема бракує там сконфіскованих матеріялів полк. Євгена Коновальця, командира Корпусу Січових Стрільців, як також споминів інших основоположників Корпусу.

Нове повне видання „Золотих Воріт" з усіми не допущеними цензурою матеріялами і з новими додатками - спогадами підготовляє група колишніх Січових Стрільців з осідком у Шикаґо. Її очолюють інж. Б. Білинський, майор В. Зарицький і д-р О. Бабій.

Видання нових „Золотих Воріт" для історії і істориків, для сучасного і майбутніх поколінь, для прославлення славних діл Соборних Лицарів, Київських Січових Стрільців, буде коштуватиме 10 долярів.

Пишу до „Свободи" цих кілька слів і рівночасно посилаю 100 долярів на руки Видавничого Комітету.

У мене лишився малий спомин-епізод з 1918 року.

До нашого села приїхав на відпустку Січовий Стрілець (кол. УСС), хорунжий Роман Татусько. Приїхав з Староконстантинова в гарній стрілецькій уніформі.

Село Селиська біля Перемишля було заповнене польськими леґіонерами Пілсудського, що виповів послух Австрії. Пілсудчиків стягнули з фронту, розмістили по селах, і військове командування та австрійський уряд радили, що з ними робити. Леґіонери спали по хатах, по стодолах і садах стояли їхні вози. Ненависть селян до пілсудчиків була така велика, що вони зійшлися до читальні на раду: що робити? Пішов на ту раду і Січовий Стрілець.

Довідавшись про це, пілсудчики з'явились до читальні і зажадали припинити збори. На це гостро запротестував Роман Татусько. Між нашими хлопцями і пілсудчиками зчинилася на майдані біля читальні бійка, яка заалярмувала ціле село.

На майдан збіглися жовніри австрійської армії, що були в селі на відпустці. Хлопці запалили польський обоз, що стояв за селом на пасовиську. Грізна постава селян під командою Січового Стрільця і стрілянина протверезили поляків.

Командир пілсудчиків прийшов з жандармами — в селі був постерунок — на переговори. Перепросив селян, запевнив, що всі заподіяні леґіонерами шкоди будуть оплачені, а Січовому Стрільцеві, хорунжому Романові Татуськові потиснув руку, поґратулював і сказав: „Бендзє Україна, як ма таків обронцуф".

Малі діти, що прислухалися цій розмові, дістали добру лекцію українського патріотизму, і всі вони готові були вступити до Корпусу СС'в, якби не малий вік. Але вони напевно вступили пізніше як не до дивізії „Галичина", то до УПА під час другої світової війни, щоб продовжувати лицарський чин тих, про кого написано в „Золотих Воротах".

ЗДА мають скасувати заборону відвідувати комуністичні держави

Вашингтон. — З урядових кол повідомляють, що Державний Департамент обмірковує справу скасувати заборону відвідувати деякі комуністичні держави. Досі американські громадяни не могли відвідувати такі комуністичні держави: Китай і Альбанію та Північний В'єтнам, Північну Корею і Кубу. Згідно з цим повідомленням мали б скасувати заборону виїздити до Комуністичного Китаю та Альбанії. Менше певним є те, що скасують заборону виїзду до Північного В'єтнаму, Північної Кореї та на Кубу. Державний Департамент має на початку нового року видати нове зарядження про відвідини комуністичних держав. Це може статися вже в грудні цього року, а, можливо, що нове зарядження в цій справі видадуть дещо пізніше, в перших місяцях 1967-го року.

Д-р Михайло Данилюк

ПРИВІТ ПРАВОСЛАВНІЙ ТВЕРДИНІ

У турботах щоденного життя, серед з'їздів, конференцій, полеміки, підходимо до кінця цього Божого року. Видається, що вже відзначили всі важливі дати і, втомлені турботами та радостями минулого року, збираємось до зустрічі нового.

Однак, коли переглядаємо календар останніх тижнів, звертає на себе особливу увагу ще одна дата, яка ось цими днями пройде своєрідним ювілеєм. Щоправда, скромним. Вживаючи цього вислову, маємо на увазі не малої важливости подію, а просто — брак відповідної уваги в нашій пресі та громадських починах такому фактові, який національною логікою і питомою вагою повинен би вибитись у передову лінію. На жаль, хоч підготова йде вже місяцями — серед громадських кругів, особливо Америки, на цю тему маємо зовсім мало вісток.

Підходимо бо не тільки до прекрасного, традиційного українського свята св. Андрея, але також до 20-літнього ювілею першої і єдиної у сучасному світі української високошкільної православної установи. Зустрічаємо ювілей Колеґії св. Андрея при Манітобському університеті в Канаді.

**

Українську Православну Колеґію ім. св. Андрея Первозваного, що згідно з леґендою благословив Україну на Київських горах, відкрито 1946 року у Вінніпеґу під керівництвом дирекції, головою якої був довгими роками о. д-р С. Савчук. Колеґія, хоч і містилась у старих будинках, протягом років росла і розгортала високої якости працю національного, церковного і виховного значення. З нагоди 40-ліття Української Греко - Православної Церкви в Канаді, в 1958 році виникла ідея Колеґію св. Андрея перенести „ближче до Манітобського університету", що у практиці переросло початкову думку, бо Колеґія стала частиною університетського комплексу.

Посилена праця невтомної Дирекції, зрозуміння і жертвенність православних громад по цілій Канаді привели до того, що вже 1962 року підписано акт поміж Колеґією і Радою Реґентів університету про „асоціяцію" обох установ. Посилена збірка почалася щойно 1962 року, але пройшла з таким успіхом, що вже в липні 1964 року стояли основні будови, і відбулось урочисте відкриття нової Колеґії. До речі було б згадати, що будинки Колеґії чи не найкращі з усіх забудовань університету.

Колеґія св. Андрея очолюється Дирекцією (Радою Реґентів) частину яких вибирає Собор Православної Церкви в Канаді, а частину призначає ієрархія Церкви. Навчанням керує Сенат із вибраним ректором. Колеґія має Богословський факультет, обсаджений відповідним персоналом з окремим деканом. Під сучасну пору головою Дирекції є суддя І. Р. Соломон, принципалом Колеґії — о. д-р С. Савчук, а деканом Богословського факультету — Митрополит Іларіон (проф. Огієнко).

Колеґія, крім викладових заль та авдиторій, канцелярій, їдальні і т. д., має гуртожиток, який може вмістити 80 хлопців та 24 дівчат. Їдальня розрахована на 250 осіб. Колеґія має свою каплицю, яку обслуговує духовний опікун о. Іов Скакальський. Усі приміщення устатковані наймодернішими засобами техніки, включно з внутрішньою комунікацією, охолодженням та очищуванням повітря.

Загальне і богословське навчання не вичерпує програми. Маючи на увазі національне виховання молоді, Колеґія річ - річно влаштовує літні курси українознавства: виклади української мови, літератури, загальної історії, історії Церкви, релігії, навіть театрального, хорового та народного мистецтва. До цього часу відбулося шістнадцять таких курсів, які закінчили сотні молодих людей.

Головна ціль Колеґії — виховувати кадри високошкільної молоді, а в тому числі й такі, які присвятять себе службі рідній Церкві. Брак українського православного духовенства щораз гостріше відчувається по багатьох осередках нашого поселення, і тому цей зреалізований задум канадійських українців справді вартий великої уваги.

Що більше, коли подумати, що і в Україні немає жадної школи, яка виховувала б в дусі національної Церкви нові кадри, то наявність Колеґії мусіла б привернути до себе особливе піклування всієї нашої громади у широкому світі. Маємо на увазі не тільки православні громади, а таки всі загальноукраїнські установи.

Якщо українські католицькі громади під сучасну пору зайняті похвальною для них справою католицького університету в Римі, — справою, в якій вони знаходять підтримку і позаконфесійних установ, то цілком логічним було б, коли б православна Колеґія св. Андрея також користалась такою допомогою. Бо таки не слід забувати, що в Україні, яка в майбутньому потребуватиме церковних кадрів, вісім до дев'ять частин населення належить до православного кореня. Соборність було б добре практикувати, виходячи із загальнонаціонального інтересу, а не тільки з припадкового положення по місцях поселення.

**

Цими днями Колеґія св. Андрея відбуває свій ювілейний з'їзд, широка програма якого вказує на турботу керівних органів Колеґії майбутнім української високошкільної молоді. Немає сумніву, що цей з'їзд стане дальшим кроком у розбудові Колеґії. Інакше і не може бути. Національна доцільність вимагає дальшого закріплення цієї, єдиної в своєму роді православної української твердині.

Українська православна громада по всіх місцях поселення, а також — хочеться вірити — все українське громадянство вітає Колеґію св. Андрея з її ювілеєм, із побажанням, що вона виконає свою історичну місію на хвалу нашого народу і рідної Церкви.

РОКОВИНИ ВЕЛИКОГО ЗЛОЧИНУ
(20-ліття офіційної ліквідації Української Католицької Церкви у Галичині)

(УПБ, Рим). — Цього року минуло 20 років від часу насильного включення Галицької митрополії до православної Церкви Московського патріярхату. Ці роковини Московська Церква рішила відзначити особливо урочистим способом, як видно з офіційного місячника „Журнал Московской Патриархии".

В другому числі за 1966 рік цього офіціозу вміщено статтю свящ. В. Шоломицького „К 20-летию Львовского собора". Спершу автор старається подати коротку історію з'єднання Української Церкви від часів Берестейської унії. В його оцінці само церковне з'єднання було політичною справою Польщі, яка насильно латинізувала українців і білорусів, „щоб розірвати їх релігійні і культурні зв'язки з російським народом". Всю національну боротьбу українського народу розуміє автор як змагання до злуки з московським православ'ям.

Далі йде опис офіційної ліквідації з'єднання у Львові в березні 1946 року. Спершу В. Шоломицький оповідає як 23 і 24 лютого того року висвячено в Києві на православних єпископів оо. Антонія Пельвецького та Михайла Мельника, які репрезентували єпископський сан на Львівському з'їзді 8-10 березня того ж року, хоч внаслідок відступлення та висвяти у православні єпископи виключили себе з Католицької Церкви і тому не могли її репрезентувати. Отож т. зв. Львівський собор відбувся без участи місцевого єпископату, що його на чолі з Блаж. Кир Йосифом виарештовано рік скоріше. Тим то Львівський з'їзд ніяк не може мати правосильности церковного Собору, тим більше, що в ньому брала участь ледве одна десята священства: „216 делеґатів від духовенства і 19 від мирян". Зрештою і не ці делеґати рішали, бо вже 6 березня на нараді у канцелярії Ініціятивної групи „був вироблений ввесь порядок засідань Собору".

У перший же день з'їзду, 8 березня, під час першої доповіді, увійшли до катедри св. Юра представники Московської патріярхії, між ними православний єпископ Львова Макарій, перерішуючи на ділі справу, ще поки над нею почали дискутувати. Офіційно з'їзд рішив зірвати з Римським Престолом, і наступного дня вислано „просьбу" прийняти Галицьку митрополію до Московського патріярхату, а щойно потім застановлялися над наслідками прийняття. „Вслід за прийняттям цих рішень о. Гавриїл Костельник виступив з доповіддю про догматичні й дисциплінарні зміни, необхідні при вступленні в Православну Церкву".

По полудні „прибув митрополит Київський і Галицький Іоанн, Екзарх всея України", який прочитав привіт від Московського патріярха Алексєя в московській мові, а щойно потім прочитано український переклад. Урочисті Богослуження ввечері того дня закінчили цей наперед підготований з'їзд.

Унія, на думку В. Шоломицького, це витвір насильства, а що з'єднання Церков, до якого прагне тепер увесь християнський світ, має прийти через любов, то унія є перешкодою на екуменічному шляху до з'єднання. Тепер хіба треба було б тільки звернути увагу на те, чи ліквідація унії в 1946 році це витвір любови чи насильства і чи відзначування тої ліквідації сприяє екуменічному з'єднанню Церков.

Урочисто відзначувати ці роковини вирішено на Синоді Московської патріярхії 31 березня ц. р. Дату святкування визначено на 22-25 квітня ц. р., при чому визначено також делеґацію на ці святкування в особі митрополита Крутицького і Коломенського Пімена (перша особа у синоді після патріярха), архиєпископа Талінського та Естонського Алексєя (завідатель справ Московської патріярхії) і єпископа Львівського та Тернопільського Николая. Послання (у московській мові) Московського патріярха Алексєя до Львівської та Івано - Франківської єпархій з цієї нагоди датоване 19 квітня. У ньому згадується, зокрема, „могутні масові рухи на Україні в XVII віку, які ставили своєю ціллю відновлення торжества православ'я".

Статтю „Сватькування ювілею 20-річчя Львівського собору" написав відступник „прот. Іоанн Король", теперішній настоятель катедри св. Юра у Львові. В цій статті говориться майже виключно про святкування московських єпископів, а не місцевого населення чи духовенства. На одній знімці представлено зложення вінка на гробі Костельника: довкруги групи московських владик зовсім порожнє кладовище. На другій знімці невелика група людей з вишиваними хоругвами, немов для того, щоб підкреслити їх українську національність. Також на знімці з Богослуження у Святоюрському храмі видно багато вишиваних рушників довкруги образів.

Перший день святкувань московські гості провели на оглядинах церков та міста. Наступного дня, 23 квітня, відбулося святкування в архиєрейськім домі, де було 7 єпископів, відпоручник у справах релігії при Раді Міністрів СССР Н. Винниченко, представник Київського митрополита, прот. В. Юрченко, настоятель Почаївської Лаври архимандрит Августин та ін.

З'їзд відкрив митр. Пімен, а головними промовцями були архиєп. Алексєй, єп. Николай, архиєп. Григорій, архиєп. Йосиф, один священик та двоє мирян. Прочитано грамоту патріярха Алексєя, якою надано Львівському єп. Николаєві титул архиєпископа, як також інші відзначення різних духовних осіб. Після подяк і прощання властиво з'їзд закінчився.

В цьому ж 6-му числі „Журналу Московской Патриархии" вміщено промови митр. Пімена, митр. Алексєя та єп. Николая. У всіх них з одного боку представляється польський латинізуючий натиск на Українську Церкву, а з другого — включення Української Церкви у Московську, як ніби ціль всіх українських змагань за свободу. Розквіту Української Церкви за митр. Кир Андрея Шептицького, очевидно, не згадується, як не згадується його наступника Кир Йосифа та інших арештованих єпископів.

Все таки митр. Алексєй признав, що „возз'єднання" 1946 року натрапляло на сильний спротив українського духовенства, і тільки з трудом „ініціяторам возз'єднання вдалося притягнути на свою сторону величезну більшість унійтських священиків". Як насправді виглядала ця „величезна більшість" він не сказав. Вартими уваги є також слова єп. Николая, що за 20 років уже 7-го православного єпископа поставлено на Львівський престіл, але з цього числа тільки один єп. Григорій був з місцевого українського духовенства. Хоч, з другого боку, архиєп. Алексєй признав, що багато українських богослужебних відмінностей Московська Церква мусить толерувати в Галичині.

Святкування 20-ліття ліквідації Української Католицької Церкви виявили, що ця насильна ліквідація не проходила й не проходить без спротиву українського народу.

Велленд, Онтаріо

ВІДКРИТТЯ КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ МОЛОДІ

26 - 27-го листопада у невеличкому місті Велленді відбулося дводенне свято відкриття новозбудованого дому під назвою Українського Культурного Осередку Молоді.

26-го листопада цілоденні приготування до першої забави, що відбулась ввечері. Жінки місцевої громади приготовляли українські страви для гостей, котрих сподівались масово з сусідніх та з дальших громад. Чоловіки того ж дня також не мали спокою, бо щойно викінчена будова потребувала ще багато праці для відкриття Дому. Діти в залі переводили проби народних танків для програми у святочний день.

Новий дім гарний. Передня частина будинку має другий поверх, де будуть приміщуватися різні організації при новому домі. Місця призначені для канцелярії Відділу Українського Народного Союзу, канцелярії для Управи Дому, канцелярії для Молоді і кімнати для зборів з меншим числом учасників.

На великій залі широка сцена, на котрій можна влаштовувати більші виступи та вистави. Побіч сцени є ще дві кімнати для ґардероби.

Дім побудований на великій площі, котру набуто десять років тому. Громада передбачала для своїх дітей потребу спортової площі. Великий майдан на футбол, на якому можуть відбуватися пікніки під голим небом. Дім лежить недалеко від центру міста, де живуть українці і де знаходяться українські католицька і православна церкви.

Членство новозбудованого дому складається з парафіян обох церков.

В суботу ввечір з'їхалася на забаву молодь і старші, місцеві і дальші з Боффало, Ніяґари, Ст. Катеринс, Торолд, Гемілтону, Ґрімсбі, Торонта, Ошави і Лондону.

Танцювали молодь і старші до пізньої ночі.

В неділю, година 12:30 по полудні, почали прибувати на площу авта і скоро була маса людей. Стоять разом українські католицький і православний священики, члени Федерального Парламенту Канади, посадник міста Велленду, члени Головного Уряду Українського Народного Союзу, молодь з прапорами, представники СУМА, Ліґи Визволення України, та інші. Оркестра відіграла гимни канадійський і український, д-р Р. Остапчук відкриває свято і вітає гостей. Українці Велленду горді з того, що цей дім побудований для молоді як її культурний осередок в роковини канадійського святкування. Посадник перетинає ленту і висловлює радість в імені громадян міста Велленду. Тішить його, що українці спромоглися спільними силами побудувати найбільшу залю цього міста, котра буде потіхою для кожного громадянина цього міста.

Відчинено двері і на залю ввійшли священики, сумівці, почесні гості, куми і всі присутні. Перед головним столом спільно католицький і православний священики довершили посвячення і благословення нового дому. Всі присутні могучим співом Многая літа закінчили цю церемонію.

Після благословення відбувся спільний обід. Почесні гості за головним столом, їх просив до столу майстер церемонії д-р Остафійчук, а члени Федерального Парляменту Канади, Т. Толмій і А. Морнінґстар, посадник міста А. Пістз, гол. касир УНСоюзу І. Кокольський, гол. радний В. Дідюк, д-р Остапчук, голова Краєвої Управи СУМА д-р М. Гуда, о. С. Кузьма, о. І. Онуфрійчук, о. С. Гуцуляк, голова Ліґи Визволення України Р. Малащук, М. Вубно із Українського Визвольного Фронту, як також члени Будівельного Комітету п. Н. Шпурко, п. П. Ольшанський, п. Н. Павлишин та інші.

Промовці висловлювали радість із здобутків невеликої громади Велленду та ґратулювали Будівельному Комітетові. Дякували Українському Народному Союзові за поміч, уділенням позички, котрою завершилася будова нового дому.

Гол. касир УНСоюзу І. Кокольський передав привіт від Гол. Екзекутиви УНСоюзу з Америки та заявив, що УНСоюз, як найстарша, найбільша та найбагатша братська запомогова організація, не конкурує з ніким, а дбає про ще більший ріст на славу українського народу, щоб українці також могли похвалитись успіхами. Український Народний Союз простер свою братську руку з Америки до Канади, щоб привітати канадійських українців в рядах своїх членів.. Гол. касир згадав, що вже канадійські українські церкви обох віровизнань користають з помочі УНСоюзу. Те саме роблять школи, народні доми та окремі члени УНСоюзу, які дістають позички на будову чи на купно власних домів.

Гол. радний В. Дідюк і обласний організатор на Канаду, передав привіт від Канадійської Канцелярії УНСоюзу і закликав присутніх, щоби краще розуміли ціль УНСоюзу, його забезпеченеві пляни та потребу ставати в ряди його членів та користати з допомоги, якої не можна набути ніде-інде. Оба головні урядовці УНСоюзу були між кумами та склали пожертву від Американської і Канадійської Канцелярії УНСоюзу.

На закінчення святочної програми великого свята громади Велленду, ще була мистецька програма, яка складалася з виступів хорів, музики і народних танків. Учасники мистецької програми приїхали з Торонта.

І. Кокольський

Перт Амбой, Н. Дж., вшанували довголітніх членів УНС

Довголітні члени та члени Управи 155-го Відділу на бенкеті під час вручення пам'яткових золотих годинників. У перщому ряді зліва: Михайло Фединишин — секретар Відділу, Теодор Гавриш, Дмитро Вовк, Микола Колодій — рекордовий секретар Відділу, Пилип Стуцький, Микола Степась — предсідник Відділу. У другому ряді: Володимир Гоніман — член Управи, Корнило Ґалушка — касир Відділу і Роман Амброзевич — член Управи.

20-го листопада влаштував 155-ий Відділ УНСоюзу, Т-во „Запорозька Січ", річний бенкет за традицією в день св. Михайла. На цьогорічному бенкеті, зв'язаним із святом патрона Відділу - Товариства, зокрема вшановано членів - піонерів цього Відділу.

Після Служби Божої і Панахиди в місцевій українській католицькій церкві, зібралися члени Відділу в залі УНДому на традиційному річному бенкеті. П'ять довголітніх членів, яких довгота членства в УНСоюзі додана разом дає суму 282 років, одержали від Головного Уряду УНСоюзу золоті годинники. Цими членами були: Теодор Гавриш, член від 1907 року. Пилип Стуцький, Дмитро Вовк і Микола Колодій — члени від 1910 року, та Дмитро Федчишин — від 1911 року. Останній з них, Дмитро Федчишин, одинокий з них не міг прибути на бенкет, бо перебуває в лікарні.

Ці почесні члени згадували історію Товариства від самих початків, розказуючи про участь в українському громадському житті, та в загальному житті і рості міста Перт Амбою. Для автора цих рядків були зворушливими згадувані події давніх років, коли члени Товариства брали участь у Парадах, одягнені в козацькі строї і на конях, коли всі були горді своїм українським походженням. Слухаючи оповідань про ці події, автор цих рядків мусів признати, що в давніших часах діяла серед наших людей якась сила, яка в'язала разом всіх українців. Про це можна б багато говорити, але тепер здається, не можна так легко привернути цього дорогого і потрібного нам почуття єдности. Коли б це було можна осягнути, я вірю, то метою членських кампаній УНСоюзу було б не 100.000, але напевно 250.000 членів.

Управа 155-го Відділу почувається до обов'язку подякувати Головному Урядові за його гарну поставу та корисний для УНСоюзу вчинок — пошанування довголітніх членів пам'ятковими золотими годинниками.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу центральної частини стейту Ню Джерзі складає теж ґратуляції та побажання всього найкращого цим довголітнім членам, які були обдаровані годинниками. Ними були: У 104 Відділі в Перт Амбой — Марія Ватраль, Андрій Стриюс, Микола Редіс і Іван Козак (два останні вже покійні); у 155 Відділі в Перт Амбой — Теодор Гавриш, Дмитро Вовк, Пилип Стуцький, Микола Колодій і Дмитро Федчишин; у 168 Відділі в Перт Амбой — Іван Стек та у 209 Відділі в Картерет — Іван Ґінда.

М. Фединишин

ПРАВИТЕЛЬ НІГЕРІЇ, ПОЛК. ЯКУБУ ҐАВОН, ЗАЯВИВ, що кожну спробу розбити єдність ніґерської держави він здавить збройною силою. Однак військові губернатори двох з-посеред чотирьох ніґерських провінцій рішуче спротивляються включити свої реґіональні війська в одну державну армію. Теренові й племінні суперництва привели в Ніґерії вже до сотень людських жертв і далі загрожують єдності тієї держави.

Українська Служба Божа на арґентинській телевізії

Буенос Айрес, (М. Д.) — З нагоди обходів, якими столиця Арґентини відмітила „Тиждень Іміґранта", переведено ряд обходів, в яких українська спільнота приймала активну участь.

В неділю 20-го листопада телевізійний канал ч. 7 передав Українську Співану Службу Божу, яку правив Кир Андрій Сапеляк, Єпископ українців католиків в Арґентині, який виголосив відповідну проповідь, підчеркуючи вклад культурної праці іміґрації в розбудову культурно - освітнього життя Арґентини. Під час Служби Божої співав катедральний хор під орудою п. В. Василика, і ціла передача пройшла з великою врочистістю та успіхом, які дали українській спільноті належне признання.

В дальших відзначеннях Тижня Іміґранта в міському театрі в залі „Мартін Коронадо" улаштовано 21-го листопада мистецький вечір, в якому брали участь ансамблі дванадцяти іміґрантських груп; тодіж виступав також Український Балет Т-ва „Просвіта", здобуваючи своїми виступами належне признання.

ЗАКЛИК...

(Продовження зі стор. 2-ої)

(Продовження зі стор. 2-ої)

сю. А жива ідея, скроплена кров'ю тих, що за неї боролись, ніколи не „вмре, не загине".

Ухвалено, 26 жовтня 1966 в Ню Йорку.

Проф. Борис Мартос, член УЦР, ТКУ і УУЗ та кол. прем'єр-міністер УНР; інж. Кость Туркало, член УЦР; проф. д-р Яків Зозуля, член УЦР, і УНР; полк. Володимир Кедровський, член УЦР, УГВК і УУЗ та тов. міністра військових справ; проф. Віктор Приходько, член УЦР і Ради Респ. та тов. міністра фінансів УНР; д-р Тиміш Олесіюк, член УЦР і міністер здоров'я УНР; Яким Христич, мічман, член УЦР; інж. Василь Діберт, член УЦР і УНР; Василь Пилишенко, ст. ляйтенант фльоти, член УЦР; Андрій Білопольський, член УЦР і Ради Республіки; інж. Іван Крамаренко, член УЦР; Борис Ржепецький, член УУЗ; проф. Іван Паливода, член ТКУ і кер. міністерства пошт телеграфу УНР; проф. д-р Микола Чубатий, член ТКУ і, заст. держ. секретаря освіти ЗОУНР; Фотій Мелешко, письменник, член ТКУ; суддя Теодор Рожанковський, членУНР ЗОУНР і отаман УСС; проф. д-р Олександер Марітчак, член УНР ЗОУНР; проф. Леонід Бачинський, член Ради Респ.; проф. Августин Штефан, член і голова Сойму і міністер освіти КУ шк. інсп.; Юліян Ревай, член СКУ і прем'єр-міністер Карпатської України; проф. д-р Володимир Комаринський, член СКУ і кер. відділу преси КУ.

Адреса для кореспонденції: Mr. K. Turkalo, 614 W. 157th St., New York, N. Y. 10032

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР ХОРУ „ДУМКА" В НЮ ЙОРКУ

Традиційний Товариський Веечір Хору „Думка" зібрав 13-го листопада чималу громаду членів Хору і його прихильників. В товариській, невимушеній атмосфері присутні провели кілька приємних годин.

Привітав зібраних голова Хору п. Антін Валько і дав перегляд праці Хору за час його 17-літнього існування.

„Тоді, 17 років тому, хор „Думка" був хором чоловічим, а голосово і своїм репертуаром міг рівнятися з професійними хорами. Співаки „Думки" не були тільки любителями пісні, але це були голосово заавансовані хористи і солісти, які ціле життя співали в хорах. Попасти тоді до „Думки" було честю, якої не кожний міг легко удостоїтися. Сьогодні „Думка", — це хор мішаний з переважним числом свіжих, молодих голосочків, а прийняття в члени узалежнюється від музикальности кандидатів у надії, що голоси їх з часом виробляться. І тоді і сьогодні хор „Думка" мав ту саму мету — плекати українську пісню. Однак тоді ми радше вважали себе амбасадорами цієї пісні серед чужого світу... сьогодні ми в основному плекаємо нашу пісню для її збереження і для познайомлення з нею нашого українського громадянства. Ми працюємо над вихованням доросту і молоді в любові, пошані і розумінні цієї пісні. Змінився також темп праці. 17 років тому ми всі мешкали на долині міста і сходилися на співанки 3-4 рази у тиждень. Сьогодні ми розпорошені по цілому великому Ню Йорку і поза ним. На співанки сходимося лише раз на тиждень і то лише 9 місяців у році.

Після слова п. А. Валька роздано відзнаки хору 9-ом новоприйнятим членам хору, який під диригентурою І. Задорожного виконав гимн „Думки" — „Заспів" до слів Р. Купчинського, музика Фоменка.

Дальші точки програми виконали поодиноко члени „Думки". Дуже симпатичною точкою був виступ сестер Богданни і Лілеї Волянських, які відспівали три українські романси при супроводі гітар. Чудовою появою була 9-літня Ізя Павлюк, член „Молодої Думки" і учениця п. Роми Прийми-Богачевської, яка виконала танок до музики Шопена. Рівнож член „Молодої Думки" Ляриса Магун відспівала дві пісні. Ляриса має дуже сильне, як на її вік, і приємне сопрано. Чотири прилюди Шопена відіграла Сандра Канджіяно, італійка, яка вже другий рік є членом хору „Думка". Ігор Кравців при супроводі свого професора Волтера-Тассоні виконав арію з опери „Пейнт йор веґен" і „Вернусь з Соронто". Ігор Кравців готується до кар'єри оперного співака і має вже за собою деякі успішні виступи. Наш незаступимий Ікер прочитав один зі своїх фейлетонів з легким шаржом під адресою Ігора Раковського, який пізніше з оркестрою „Амор" приспівував до танцю. Треба також відмітити зі солістів Валю Жилу-Наливайко, тепер ученицю п. Таранової, яка відспівала дві пісні Стеценка і Верді.

На закінчення мистецької частини мішаний хор „Думка" під диригентурою Івана Задорожного виконав дві частини з великого твору „Кавказ" С. Людкевича. В супроводі оркестри незадовго будемо мати щастя почути цю монументальну симфонію на окремому концерті. Крім того відспівав „Ой весілля, пане брате" А. Гнатишина.

При чарці вина і добрих домашніх тортах (і тут жінки з „Думки" показали, що вони не тільки вміють співти, але і є першорядними господинями) ще довго „Думківська родина" і їх приятелі гуторили і танцювали під звуки оркестри „Амор".

Н. І.

В Шикаґо відбулися...

(Закінчення зі стор 1-ої)

з'ясував дотеперішні здобутки Округи, які є помітно скромніші, як минулорічні. Приявні союзові діячі ставили питання, на які одержали відповідь й вияснення від приявних членів Екзекутиви. Закриваючи збори, голова Округи М. Олек підмітив вагу постійної й систематичної праці для УНСоюзу й склав заяву про те, що Відділи Округи ще до кінця року надроблять втрачений час та досягнуть минулорічний успіх.

В неділю 4 грудня ввечері в залі „Лайонс" відбувся союзовий бенкет, влаштований заходом Округи, в програму якого ввійшло святочне вручення союзовим піонерам золотих годинників УНСоюзу. Бенкет відкрив голова Округи М. Олек, який представив приявним майстра церемонії в особі місцевого адвоката, д-ра Юліяна Куляса. Після вступної промови п. Куляса, на його запрошення о. прелат Паска, канцлер місцевої Єпархії св. Миколая, молитвою й освяченням їди започаткував бенкет. В часі бенкету головну промову, присвячену початкам УНСоюзу та його заслугам в розбудові української громади в ЗДА, виголосив гол. секретар Я. Падох. Він вказав на великі заслуги піонерів УНСоюзу, які підготовили для сучасного покоління врожайну народну ниву, викорчувавши її своїми невченими руками. Сповнені справжнім патріотизмом і прив'язанням до всього свого вони дбали про добро свого народу і тут і в краю. На запрошення майстра церемонії промовляли ще заступники гол. предсідника В. Сохан і інж. Ст. Куропась та д-р Володимир Помірко, представник Фонду Катедри Українознавства, в користь якої переведено льосування. Врученням пам'яткових годинників приявним піонерам шикаґівських Відділів УНСоюзу та спільною знимкою й молитвою закінчено цю союзову імпрезі, яку один з промовців назвав „союзовим днем подяки".

МУЗИЧНО - ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР В ЛМКЛЮБІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — З Літературно - мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 9 грудня відбудеться там Літературно-музичний вечір, на який будуть складатися: Тамара Лихолай, артистка українських театрів, ліричний сопран, співатиме пісні й арії при фортепіяновому супроводі Калини Чічки-Андрієнко; Маргарита Леськів гратиме на арфі, а Іван Кер-Керницький виступить із своїм репертуаром. Початок о год. 8:30 веч.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 10-го ГРУДНЯ 1966 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Річні Збори Т-ва Українська Січ" Відд. 182 УНС в год. 6.00 вечора в залі Української Прав. Церкви, при 45-47 Гопе Аве. в Пассейку, Н. Дж. Присутність всіх членів обов'язкова. — Управа.

ОЗОНЕ ПАРК, Н. И. Річні збори Т-ва Вільна Україна, 200 Відділ УНС о год 7.30 веч. в церковній залі, 97 ав. 87 вулиця. Проситься членів прибути на час. На порядку: Вибори нового Уряду на 1967 рік. — Левко Богачук, секретар.

НЮ ЙОРК, Н. И. Місячні Збори В-ва св. Володимира Відділ 130 о год. 8-ій веч. в приміщенні Українських Католицьких Ветеранів при 33 Іст 7 вул. Проситься членів вирівняти залеглі вкладки. — І. Малець, секр.

ЮТИКА, Н. И. Місячні збори Т-ва ім. Тараса Шевченка 484 Відділ УНСоюзу, о год. 9:00 вечером, в приміщенні парафіяльного дому при 1104 Стейт вул. Побирання членських вкладок пічнеться від години восьмої. Проситься членів не зволікати з вплачуванням членських вкладок, дайте нам змогу вчасніше розчислитися фінансово з головною канцелярією УНСоюзу за біжучий рік та приготовитись до річних зборів, які мають відбутися на початку січня наступного року. Члени, які не вирівняють своїх членських належностей, будуть завішені у користуванні членськими правами. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 11-го ГРУДНЯ 1966 р.

МЕНВІЛЛ, Н. Дж. Місячні збори Тов. ім. Т. Шевченка, Відділ 349 УНС о год 2-ій по пол. в домі Михайла Ґабера Вашінґтон аве.. Багато важних справ до полагодження. Тому проситься членів прибути на збори. — Михайло Захарко секретар.

ЛУДЛОВ, Масс. Річні збори Тов. ім. Івана Франка, 253 Відд. УНС о 1-ій год дня в залі під Церквою. Управа Відділу просить всіх членів прийти на збори.
Д. Харко, предс.
В. Фіцик, секр.

ВЕСТ ІСТОН, Па Річні збори Т-ва ім. В. Хмельницького 137 Відд. УНС о год 4-ій по пол. в залі Амер. Укр. Горож. Клюбу. На порядку: Річний звіт Уряду і вибір Уряду на 1967 рік. Проситься всіх членів прибути на збори. В суботу 17-го грудня о год. 8 рано Служба Божа в намірені живучих членів і Панахида за померлих членів. — Г. Пращик, предс., М. Колодруб, касир, С. Колодруб, секр.

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ГРУДНЯ 1966 р.

НЮАРК - ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Річні загальні збори Тов. Запорозька Січ, 371 Відд УНС в год 8 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні, 140 Проспект аве. Буде справоздання Управи, як рівнож вибір Управи на наступний рік. Прохається довгуючих членів вирівняти залеглі вкладки. — мґр. Іван Оверко предс., Юліян Баранюк фінанс. секр.

НЕДІЛЯ, 18-го ГРУДНЯ 1966 р.

ДІТРОЙТ, Мішіґен. Річні збори Відділу 183 ім. гет. Ів. Мазепи відбудуться о год. 1-ій по полудні в приміщенні УНДому при вул. Мартін. Збори відбудуться без огляду на скількість присутних членів з півгодинним опізненням. В програмі звіти членів Управи, Контрольної Комісії і делеґатів до УНДому та перевибір Управи. Просимо членів прибути. — Д. Кошельовський, предс., П. Залуга — фін. секр., Д. Федорко — рекорд. секр.

ВАНКУВЕР, Б. К. Загальні річні збори Тов. Дністер, Відділ 498 УНС в залі Українського Католицького Центру, о год. 2.30 по пол. з приписаним статутом порядком. Проситься членів про масову участь. Нових членів радо вітатимемо. — За управу Відділу Осип Касюхнич, секретар.

АРНОЛД, Па. Річні збори 296 Відділу УНС в приміщенні Укр. Сітізен Клюбу, в Арнолд, Па. — Петро Лобур секретар 296 Відділу.

ГУДЗОН, Н. И. — Річні загальні збори Відділу 477 УНС в год. 12-ій дня, в шкільній залі при Українській Католицькій Церкві св. о. Николая, 29 південь, 2-га вул. Гудзон, Н. И. — Павло Сиротюк, секретар Відділу.

САЙР, Па Річні Збори Т-ва Вільні Козаки, 236 Відділ УНС о год. 1-ій по полудні. М. І. Скерпонь, секретар.

ТАРЗАН, ч. 5730. Тигр надходить!

THE SWIRLING SNOWS INCREASED AND TARZAN WAS LEFT ALONE--
ALONE, WAITING FOR DEATH, BECAUSE OF THE SPANIARD'S SADISTIC WHIM.
SUDDENLY THERE WAS A TERRIFYING ROAR--AND ONCE AGAIN THE WEIRD BEAST OF THE PAST CAME SLINKING TOWARD HIM!

Платочки снігу щораз густіше кружляли в повітрі, і Тарзана залишили самотнім...

Самотній, чекав на смерть внаслідок садистичної примхи еспанця.

Нагло чути було жахливий рев... І знов таємнича бестія минулого підкралася до нього!